

Nana Hauges prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Nana Hauge
Sognepræst

Sted

Hårslev og Padesø Kirker

Omstændigheder

Prædikentekster

Joels Bog kapitel 3, vers 1-5

Peters Første Brev kapitel 4, vers 7b-11

Johannesevangeliet kapitel 15, vers 26-27; kapitel 16, vers 1-4

Salmer

I østen stiger solen op

Den grund, hvorpå jeg bygger

Herlighedens Gud

—

Min sjæl, du Herren love

Drag ind ad disse porte

- 1 To meget vigtige ting har Jesus sagt om kristne menneskers indbyrdes forhold.

1: Derpå skal verden kende, at I er mine disciple, at I har kærlighed til hinanden.

- 5 2: at I skal være et.

Det sidste har vi lige hørt i Jesu sidste bøn, som han beder for sine disciple den aften, da han også vasker deres fødder, forudser Judas forræderi og holder sin afskedstale inden han skal pågribes, ydmyges og korsfæstes.

10

Jesus beder om de må være et. Han gør det, fordi han ved, hvad der venter dem af forfølgelser, udelukkelser og mord.

- 15 På trods af det skal deres enhed og deres indbyrdes kærlighed være deres mærke i verden.

Jesus gentager ordene, om at disciplene skal være et og kendes på deres indbyrdes kærlighed mange gange. Mindst 6 gange i afskedstalen inden denne sidste bøn og mange gange i Johannesbrevene siges det også.

20

Det handler om, hvordan kristne kan og skal leve i den verden, der ikke regner dem for noget.

25 Lev blandt hedningerne, skriver Peter, så de på grund af jeres gode gerninger vil komme til at prise Gud.

Med andre ord: Hvad stiller du som kristen op med fjenden?

30 Jo – du giver ham noget at drikke.

Hvis din fjende er tørstig, da giv ham noget at drikke, står der.

Jesus siger det også på korset. Han siger om sine bødler: Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.

35 Det er den kristnes svar på den ondskab han eller hun mødes med.

Så er der enheden.

40 Allerede kort tid efter opstandelsen kan vi ud af Paulus breve læse, at de kristne har delt sig op i partier med hver deres fører.

Det er blevet mig fortalt, skriver Paulus, at der er stridigheder blandt jer. En siger, han hører til Apollos menighed, en anden er tilhænger af Kefas osv. Men
45 sådan bør det ikke være, skriver Paulus videre. Kristus er ikke delt. Og når de døber, siger Paulus, skal de heller ikke døbe i Paulus navn (eller noget andet menneskes navn) Man kan ikke døbe eller frelses ved noget menneske. Nej, dåben er en kristus-dåb. Og alle døbte er eet ved at være en del af Kristus, eet legeme.

50 Eet – men ikke dermed ens.

Og det understreger jeg. Eet men ikke ens. For nok er alle døbte eet legeme, men det betyder ikke, at alle døbte er ens. Det betyder ikke, at der ikke er forskel på
55 forældre og børn, mænd og kvinder, nationer, rige, fattige, børn voksne osv. Det er der, og alle disse forskelle ophæves ikke i enheden. Ligesom et legeme også består af forskellige lemmer, der alle har hver sin funktion, størrelse og betydning, sådan også med kirken, som jo er et andet navn for Kristi legeme.

60 Kirken er altså ikke et kollektiv, den er et legeme, hvorpå Kristus er hovedet.

Kun sådan – ved at dele hoved er kirken eet.

65 Kirkens enhed betyder ikke, at vi alle sammen skal mene det samme, gå i det samme tøj, spise det samme, stemme på det samme parti, mene det samme om krigen mellem Rusland og Ukraine eller andre steder, om klimaet, barselsregler osv osv. Nej, kirkens enhed består i, at vi alle er rettet mod dens hoved, nemlig Kristus.

70 Vi kan se det ved den måde kirken er indrettet på. Vi sidder på bænkerækker og kigger alle det samme sted hen. Mod alteret. Mod øst, hvorfra Kristus skal komme igen.

75 Vi ser og er vendt – både præst og menighed så sandt som præsten ved hver eneste påkaldelse af Gud vender sig i samme retningen som menigheden, mod Kristus, kirken hoved. Vi vender mod ham og ikke mod hinanden. Det er sigende.

80 CS Lewis mente, at på den måde fastholder kristendommen den enkeltes person overfor det kollektive, fordi kristendommen netop insisterer på, at kirken er et legeme, med mange *forskellige* lemmer. Kristendommen udjævner ikke forskellene mellem mennesker.

85 Kirkens enhed vil altså sige, at vi er eet – om at modtage syndernes forladelse, lytte til Guds ord, lovprise Gud med sang. Høre løfterne om evigt liv, modtage velsignelsen. Ikke andet.

90 De helliges samfund som vi taler om i trosbekendelsen, er altså ikke et hvilket som helst samfund eller fællesskab. Det er et samfund af medlemmer, der alle hver især er et med Kristus, som døde og opstod for hver enkelt. Enhver anden forestilling om kristelig enhed har ingen gang på jorden.

95 Mennesker har det med at søge enhed, ved at søge sammen med nogen, der ligner dem selv. Vi bosætter os i de områder, hvor der er flest som os. Vi vælger partner og ægtefælle efter samme princip – og venner. Det er der ikke noget galt med, det er såre menneskeligt og naturligt. Selvfølgelig kommer vi delvist også i kirke, fordi vi der måske møder nogen vi kender. Vi synes det er hyggeligt at mødes og tale sammen og det er godt – det ene udelukker heldigvis ikke det andet.

Lad det være sådan, men lad os ikke glemme, at enhed er ikke enshed.

105 I Århus domkirke som var min sognekirke, da jeg var ung, kom dronningen
altid til påske og juledagshøjmesse, og hun gik altid til alters. Dronningen har og
havde sin egen plads i kirken. Sin egen lille loge. Med låge og flotte stole.

110 Men når hun modtog sakramentet, knælede hun ved knæfaldet side om side
med de mange hjemløse, der kom i kirken dengang.

Der sad dronning og tigger, med ansigtet vendt mod Gud. Lemmer på det
samme legeme. Eet men ikke ens. For efter altergangen satte dronningen sig
tilbage i sin loge og tiggeren på sin stol og bagefter gik de hver til sit.
Dronningen til sit slot, tiggeren til sin plads på bænken. Eet men ikke ens.
115 Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

120 **Kildetype**
Digitalt manuskript

Tags

6. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

125 <https://www.dansketaler.dk/tale/nana-hauges-praediken-6-sondag-efter-paske>

130

135